

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

רב טוראי מיכאל גל-הפנר ז"ל

בן יהודית ויעקב

נולד בירושלים

בתאריך כ"ד בסיוון תש"ח, 1/7/1948

התגורר בירושלים

התגייס ביולי 1966

שרת בחיל הים

טבע עם הצוללת אח"י דקר

בתאריך כ"ה בטבת תשכ"ח, 26/1/1968

נעדר- הוצבה אבן לזכרו בהר הרצל

בן 20 בנפלו

קורות חיים

בן יעקב ויהודית. נולד ביום כ"ד בסיוון תש"ח (1.7.1948) בירושלים. כאשר הגיע לגיל הלימודים למד בבית הספר על שם הנרייטה סולד. מוריו שם העידו שמיקאל בלט במיוחד בנועם הליכותיו; הם אמרו כי מעולם לא ניסה להתנשא על חבריו או להתפאר בפניהם. תלמיד טוב היה ובכך הסתפק. אחרי סיומו את לימודיו היסודיים למד בגימנסיה העברית וגם שם התבלט בתפיסתו המהירה, בחביבותו ובהתקרבותו לחבריו - ובאהבתו לאדם בכלל. מרוצה היה תמיד ועליו. אחרי סיומו את לימודיו התיכוניים היתה דרכו של מיקאל ברורה לפניו. מילדותו חונך לאחריות אישית וציבורית ובדרך זו הלך. מיד עם סיום בחינות הבגרות גויס לצה"ל; זה היה ביולי 1966. מתחילה התנדב לחיל האויר ופנה לקורס טיס אלא שלא עמד בכל המיבדקים. אך הוא לא רצה שיציבו אותו; הוא רצה להתנדב - וכך התגייס ליחידת הצוללנים. בתחילה היתה הדרך שיגרתית. הוא עבר את תקופת הטירונות, לאחר מכן - קורס צוללנים ולבסוף קורס של חשמלאים בצוללת. הוא התחיל את שירותו כצוללן באח"י "תנין" ולמרות שחיוו שם לא היו קלים לא היה מדבר על כך ותמיד היה שבע רצון מכל דבר. אז בא היום שמיקאל, השקט והמרוסן, התרגש והתלהב בבשרו למשפחה כי יוטס לאנגליה וישהה שם מספר חודשים באימונים מתקדמים. ההתרגשות הלכה וגברה בצאתו בפעם

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

הראשונה מן הארץ ובראותו את העולם הגדול באוגוסט 1967. כאשר בא לאנגליה הצטרף לצוות הצוללת "דקר". הוא וחבריו עברו אימונים קשים בתנאי מזג אוויר קשים אך מכתביו מפורסטמות ומסקוטלנד היו ללא תלונות ולפי סגנון מכתביו ניתן היה להכיר כי מיכאל הנער התבגר פתאום. בינואר 1968 יצאה הצוללת "דקר" בכיוון לארץ וכשהיתה בדרכה לנמל הבית, בנתיב הים שבין גיברלטר לחיפה, נותק הקשר עמה ושוב לא נתחדש. זה היה ביום כ"ד בטבת תשכ"ח (25.1.1968). הרבנות הצבאית הראשית קבעה איפוא כי תאריך פטירתו של מיכאל, בשעת מילוי תפקידו עם השאר, הוא יום כ"ט בטבת תשכ"ח (30.1.1968).

"מיכ"י" נולד בירושלים ביום כ"ד בסיון תשי"ח (1.7.1948) להוריו יעקב ויהודית הפנר. בתקופה קשה נולד - תקופת ההפוגה הראשונה של מלחמת השחרור. יום אחרי סבס הכנסתו בברית אברהם אבינו התחדשו הקרבות על ירושלים, וכך בילה את ראשית ימיו על זרועות אמו במקלט. הבלי לידתו וצעדיו הראשונים בחיים היו זהים עם הבלי הלידה של תקומת מדינתנו.

ביוני 1949 עבר יחד עם הוריו לגור במושב הנרמנית בירושלים, ושם בקר בגנון, ולאחר ככן בגן הילדים .... גדל והתפתח לילד נחמד, פתוח, טבעי - כשאר הצברים בארצנו. בספטמבר 1954 התחיל את חוק לימודיו בבית-הספר הממלכתי ע"ש הנרייטה סולד בירושלים וסיים בו את הכתה השמינית בשנת 1962. בשנה זו עבר לגימנסיה העברית בירושלים לשם המשך לימודיו התיכוניים במגמה הריאלית ועמד בבחינות הבגרות בשנת 1966.

בתקופת לימודיו בבית-הספר היה תלמיד טוב - ובכך הסתפק. לא רצה להתאמץ יותר, לא היה זה באופיו להתבלט, או לנסות להצטיין : צנוע היה, שקט, מרוסן. לא אל מחנה "המבריקים" השתייך, אלא אל מחנה השקטים, היסודיים, העומדים בשתי רגליהם על הקרקע. בשנות לימודיו היה חבר בהנועת "הצופים" והשתתף גם מדי שנה ב"צעדת 4-הימים".

דרך רגילה של צעיר בארצנו - דרך ללא בעיות מיוחדות, ללא הסוסים או הפוסים מיוחדים, דרך של חנוך לאחריות אישית וצבורית, לאהבת העם והמולדת. צמח וגדל לנער יפה-תואר, בעל קומה זקופה. החברה הראשונה... להתב-האש של האהבה הראשונה עשפה אותו כולו... אך זמן קצר בלבד... קצר מדי.

ביוני 1966, סיד עם סיום בחינות הבגרות, התגייס לצה"ל. תחילה נסה את ידו בקורס טייס, אך לא עמד במדקים. לא רצה שיציבו אותו... רצה להתנדב למשהו ! וכך התגייס ליחידת הצוללנים בחיל הים. הדרך טוב היתה רגילה, שגרתית כמעט: עבר תקופת סירונות רגילה, לאחר-מכן עבר קורס צוללן כללי ולבסוף עבר קורס של חשמלאי בצוללת. לאחר שעמד בכל הבחינות הוענקה לו דרגת רב-סוראי ושלב מקצועי 7.

באותה שנה ראשונה של אימוניו בחיל הים, בקר לעתים קרובות בבית דודו ודודתו ליד חיפה. כך סתם היה מופיע פעמיים-שלוש בשבוע, לפעמים רק לחצי שעה, שעה ... סתם כך "להגיד שלום ומה נשמע". קרוביו המיד שמחו לראותו - אך אם היו עסוקים, גם זה לא היה חשוב: התישב לו בכורסא, ספר או עתון מצויר בידו, דבר-מה טוב ומחוק בצלוחית לידו להרסמו בשעת קריאה... והיה שמח בחלקו.

קרוביו התפלאו תחילה: מדוע זה יסע בטרקפים מרחק די רב, כדי לבלות אחר-כך זמן קצר כל כך בביתם ולחזור אותה דרך ארוכה בלילה לבסיסו..... יכול היה במקום זה לנוח או להתבדר, לצאת עם חבריו, לשבת בקולנוע. אולם במהרה הבינו פשר הדבר: מיכי לא חפש את הבדור הזול - הוא חפש את החום של אורה ביתית, של חוג המשפחה... לכן הופיע תכופות באותו בית, כי בית הוריו בירושלים היה מרוחק מדי... הופיע סתם כך לחצי-שעה, שעה.... להגיד שלום, ומה נשמע.

שרותו הראשון כצוללן היה בצוללת "תנין". חייו לא היו קלים, אך לא דבר על כך, ותמיד היה שבע-רצון מכל דבר. ואז בא אותו יום שהצעיר השקס והמרוסן היה כולו התרגשות והתלהבות: הוא בא לבשר למשפחתו כי יוטס לאנגליה וישהה שם מספר חודשים באמונים מתקדמים. ההתרגשות הלכה וגברה: לצאת זו הפעם הראשונה מהארץ, לראות את העולם הרחב, ההכנות, קניית מתנות, קבלת הציוד האישי, תפירת חליפה אזרחית חדשה ליצוג.... מי הוא הצעיר שלנו לא יחלום מהר יותר, חזק יותר, כשלפניו הרפתקה נפלאה שכזאת?

ב-20.8.1967 נפרדנו ממנו במסיבה משפחתית צנועה. ברכנו אותו לדרך צלחה, למזל והצלחה, לתקופה של הרחבת האופקים. לא ידענו אז שלא נשוב עוד לראותו.

למחרת היום, ב-21.8.1967 טס לאנגליה והצטרף לצוות של הצוללת "דקר". בצוללת זו עבר את כל האימונים והתמרונים באנגליה ובסקוט-לנד. כתב בכתבים נלהבים הביתה על התרשכויותיו מהעולם הגדול, הנוף, האנשים, המנהגים. לפי סגנון מכתביו אפשר היה לחikir... הוא התבגר פתאום, נשם בפעם הראשונה את החיים במלוא יופים, במלוא הדרם - כפי שטבעי וטוב לצעיר בן 19 אביבים.

בינואר 1968 יצא בצוללת "דקר" בכוון ארצנו, בדרכה האחרונה. ומאז דומיה....

הלב נסער וכואב.... השכל ממאן להאמין עד היום הזה, מתמרד, דורש הסברים, הגיון, תשובה על שאלות..... אך מסביב דומיה.

דרך כה רגילה של צעיר אחד במדינתנו - דומה לדרכם של רבים אחרים. דרך רגילה.... דרך כה קצרה.... קצרה מדי.